

2016. szeptember 4.

Mandabokor

Istentisztelet

¹⁸Ti süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek föl, és lássatok!

¹⁹Van-e olyan vak, mint az én szolgám, és olyan süket, mint követem, akit küldök? Van-e olyan vak, mint az én megbízottam, olyan vak, mint az ÚR szolgája? ²⁰Sokat láttál, de nem ügyeltél rá, nyitva volt a füled, mégsem hallottál. ²¹Igazsága érdekében akart az ÚR nagy és felséges tanítást adni.[...]

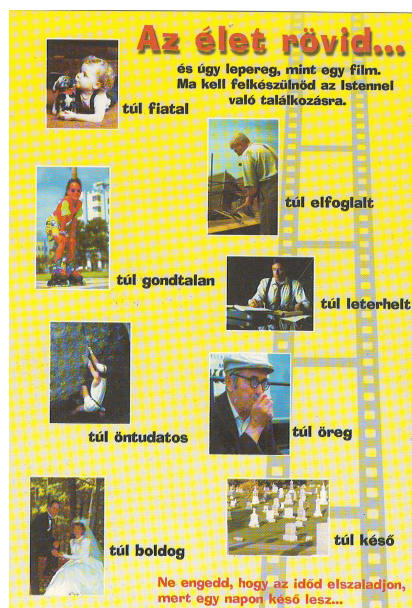
²³Ki ügyel erre közületek, ki hallgatja figyelmesen a jövő érdekében? Ézs 42,18-21.23

Szeretett Testvérek!

Ezt az időszakot – véleményem szerint – ünneptelen félévnek nevezzük, mert ebben a néhány nyári, kora őszi hónapban egészen október 31-ig nincsen egyházi ünnep. Azonban látni kell, hogy nem szükséges valami különleges, piros betűs ünnep, hogy ünnepbe öltözködjük, mert önmagában a vasárnap is ünnep. A hét első napja, melyen Jézus Krisztus feltámadására emléke-

zünk. Ez a nap elég ahhoz, hogy az emberek örüljenek, hiszen ez ad értelmet az értelmetlen halálnak, mely körülvesz bennünket. Ma, amikor gyászolók is jelen vannak az istentiszteleten, amikor drága Honvéd néni életére is emlékezünk és adunk hálát, amikor látjuk, hogy a családtagok szívét körülvették a halál kötelékei, akkor hirdethetjük, hogy éppen a vasárnap, a feltámadás napja, ünnepe emlékeztet arra, hogy nem az elmúlással állunk szemben, hanem a feltámadott Jézus Krisztus elé készülhetünk.

Úgy gondolom, a Szentírás azért is adatott számunkra, hogy szembesítsen, és a figyelmünket felkeltse. Mai igeszakaszunk is egy ilyen figyelemfelkeltés. Úgy gondolom, szükség van arra, hogy egy-egy ilyen vasárnap legyen, amikor olyan ige hangzik el, mely felkelti a figyelmet, mely megdöbbent, mely leleplez. Ahogy a közlekedési előírásokban is vannak olyan jelzőlámpák és jelzőtáblák, amelyek figyelemfelkeltőek, ezért használják pl. a piros színt: a féklámpa, a rendőrlámpa, de ott van a **stop** tábla, ahol az elsőbbségadás kötelező szabály mellett még meg is kell állni, nagy piros nyolcszögletű tábla, hogy mindenki lássa. Aztán behajtani tilos, mely kör alakú piros háttérrel, fehér

vonallal jelzi, hogy nem szabad abból az irányból behajtani. Vagy például az utóbbi években, évtizedben a dohányosok számára a cigaretta-dobozokon különböző feliratok emlékeztetnek arra, hogy „A dohányzás halált okozhat!”, „A dohányzás súlyosan károsítja az ön és környezete egészségét!” stb. Figyelemfelkeltés.

No, nem kresz-oktatást, meg egészségügyi oktatást szeretnék végezni a mai istentiszteleten, csak párhuzamot vonni abban, hogy az élet sok területén található figyelemfelkeltés. Mai vasárnapunknak az Igéje is figyelmeztetés, egy piros figyelmeztető lámpa!

Mindjárt az első pillanatban úgy szólítja meg az olvasót, a hallgatóságot: „**Ti süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek föl, és lássatok!**”. Sokszor van szükség egy-egy ilyen kemény hangvételű, erős megszólításra, mert sokak már immunisak lettek a szelíd, békés, gyengéd megszólításra. Izrael életében is helye

volt ennek a hangnemnek, hiszen annyi kérés, annyi bátorítás, annyi gyengéd figyelmeztetés hangzott már el, s nem tanulva a hibáiból hozzászokott az istentelen életmódhoz. Hozzászokott ahhoz a kérő hangnemhez, amely aztán egyre lentebb és lentebb helyezte az ingerküszöböt. Ez a kemény hangvétel fel akar rázni. Ez nem a szeretetlenségre utal, hanem éppen ellenkezőleg, a megmentési szándéokra. Ahogy egyszer egy orvos tett, volt egy paciense, aki tüdőproblémákkal küzdött, sokat járt ehhez az orvoshoz kezelésre és mindig mondta neki az orvos, hogy szokjon le a dohányzásról, mert nem tesz jót a tüdejének, bele fog halni. Lassan, fokozatosan fogja magát tönkretenni. De a beteg mit törődött azzal. Aztán egyik nap, amikor újra bement a paciens, az orvos előre készült erre a találkozásra és a röntgen vizsgálat után a beteg elé helyezte a rtg-felvételt és bemutatott egy olyan tüdőt, melyet a dohányfüst teljesen tönkretett, teljesen fekete volt. Azt mondta az orvos, ilyen lesz a tüdeje, ha nem szokik le, s halad a lassú halál felé. Ezt az orvost nem a szeretetlenség motiválta, hanem a kész tények elé állítás és a megmentés.

Isten ebben a részben a meghökkenés pedagógiáját választja, hogy felrázza a hallgatóságot a tespedésből és megragadja a figyelmüket. Isten gyermekei süketek ahhoz, hogy meghallják Isten Igéjét és vakok ahhoz, hogy meglássák az ő céljait. Hozzászoktat a kényelmes élethez, a „nemtörődömséghez”, hozzászoktak a bűnhöz, a „nem kell ezt másképp csinálni” életmódhoz. Isten ki akarja ebből az állapotból mozdítani, ahogy akkor őket – Izrael népét, úgy ma bennünket is. Talán hány kérdés, hány figyelmeztetés volt már Istentől, s nem hallgattunk rá. Hány esélyt, hány lehetőséget adott már az Úr a megtérésre, a megváltozásra? Hányszor szólított már meg bennünket különböző alkalmakkor, helyzetekben, történések által, s nem hallgattunk, nem figyeltünk rá. Hányszor olvastunk már Igét, hányszor hallgattunk már igehirdetést és még sem vettük komolyan az Ő szavát? Ezért mondja az Ige: „**Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?**” Róm 2,4. Isten esélyt, lehetőséget akar adni a döntésre, ha még ez nem történt meg, akkor még ma, mert a holnap az mindig bizonytalan.

Ma, ha kell most, hogy valósággá, személyessé váljon az Istennel való kapcsolat. Hogy egészen közelről tapasztalhassuk meg Isten jelenlétét. Hogy a bűneinkkel való szembesítésünk után a bűnbánat és a bűnbocsánat örömét tapasztalhassuk meg. Az újrakezdés örömét, melyet már annyi ember átélhetett, hogy Istennel lehetett újra kezdeni, hogy Isten minden mélységből fel tudta emelni. A legnagyobb bizonytalanság, kilátástalanság is elillanhatott, amikor Isten a látótérbe került és elkezdte az életünket átformálni.

Ahogy a 23. vers fogalmaz: „**Ki ügyel erre közületek, ki hallgatja figyelmesen a jövő érdekében?**”. Ki az, aki jövője érdekében figyel az Úrra? „**Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.**” Róm 10,13

Szeretett Gyülekezet!

Isten ma nem csak egyszerően megszólítani, hanem figyelmeztetni akar. Figyelmeztetni keményszívűeket, megfáradtakat, gyengéket, gyámoltalanokat, gyászolókat, kételkedőket, betegeket, idősebbeket és fiatalokat, hogy ma, míg lehet, engedjünk teret az életünkben Neki. „**Ma, ha az ő hangját halljátok,**

